

INTERVENCIÓ DEL CONSELLER MIQUEL ÀNGEL MARIA AL PLE DEL CONSELL INSULAR DE MENORCA DE DIA 18 DE DESEMBRE DE 2017, DEFENSANT UNA PROPOSTA D'ACORD SOBRE PRESOS POLÍTICS A L'ESTAT ESPANYOL

El Grup Més per Menorca presentam al Ple del Consell Insular una proposta d'acord sobre l'existència de presos polítics avui a l'estat espanyol, per demanar el seu alliberament, i per reconèixer i reivindicar la legitimitat del govern de la Generalitat, democràticament elegit a partir dels resultats de les eleccions del 27 de setembre de 2015.

A la comissió informativa on vam presentar aquesta proposta es va qüestionar que el Consell Insular sigui el lloc adequat per discutir aquesta qüestió, perquè no té res a veure amb Menorca ni amb les competències del Consell.

Nosaltres pensam que sí és del tot pertinent presentar-la. En aquest Ple tots els grups hem presentat i defensat propostes sobre la defensa dels drets humans a qualsevol punt del planeta, en solidaritat amb víctimes de qualsevol mena d'injustícia a qualsevol racó del món, perquè sentim com a propi el que li pugui succeir a qualsevol ésser humà, i perquè la defensa dels drets humans és una lluita universal que va més enllà de les fronteres, de les competències i de les estructures administratives. Al cap i a la fi la nostra proposta no és sobre Catalunya, sinó sobre la situació que consideram d'involució democràtica a Espanya.

El problema és que resulta fàcil defensar els drets humans fronteres enfora. Quan hem de parlar de drets humans dins ca nostra, tocam una veritat incòmoda.

El tema concret de la nostra proposta són, certament, les conseqüències del referèndum català. Però sentim que, en unes altres circumstàncies, qualsevol de nosaltres podríem ocupar avui el lloc dels consellers de la Generalitat empresonats o exiliats. Simplement per defensar amb coherència les nostres idees i haver complert amb els compromisos d'un programa electoral per als

quals t'elegeixen els ciutadans que et voten. I per açò, sentim la presentació d'aquesta proposta d'acord com un imperatiu moral.

Vull dir per endavant també que s'equivocaria qui vulgués veure en aquesta proposta un intent de desestabilitzar l'equip de govern del Consell, o com una mostra de divisió interna. En absolut, no és així. L'acció de l'equip de govern se sustenta en uns acords subscrits l'estiu de 2015, i treballam, com s'ha dit i reiterat avui matí al Ple de pressupostos des de la col·laboració, la transversalitat, la lleialtat mútua i el diàleg. Aquest equip de govern fa feina per Menorca, el nostre compromís és Menorca, com ho hem demostrat fins ara, i com ho volem continuar fent fins al final del mandat.

Açò no té res a veure amb el fet, evident, que les nostres posicions en relació a la política estatal són diferents, i en algun aspecte fins i tot divergents. El que sortirà de la votació d'aquesta proposta serà, en tot cas, la constatació d'aquesta diferència, però açò no té res a veure amb el treball d'aquest equip de govern, per Menorca, que continuarà cohesionat com fins ara.

Les iniciatives i propostes que presentam en aquest ple sempre tenen a veure amb les preocupacions i el benestar dels ciutadans de Menorca. I és en aquest sentit que volem que s'interpreti aquesta proposta: els consellers de Més per Menorca representam una part significativa de l'electorat menorquí, que sent com un problema propi el que està succeint a Catalunya, però no perquè passi a Catalunya, sinó perquè açò mateix podria succeir aquí.

El centre de la nostra preocupació, en aquest sentit, no és Catalunya, és Menorca. Ens preocupa que hagin estat perseguits i empresonats uns líders socials i uns polítics democràticament elegits que no han fet altra cosa que defensar els seus compromisos amb els ciutadans, tal i com feim també nosaltres.

Els consellers de Més per Menorca no ens perdonaríem mai no haver-nos expressat davant aquesta situació d'excepció que viu l'estat espanyol. No per tranquil·litzar la nostra consciència, sinó per fer present el nostre compromís i la nostra solidaritat amb uns col·legues, uns representants polítics elegits democràticament com nosaltres, i que no han fet altra cosa que el que hauríem fet nosaltres en el seu lloc.

La resposta de l'estat espanyol als fets succeïts en el marc del procés d'autodeterminació del poble de Catalunya, impulsat per entitats de la societat civil i des del Parlament, ha derivat en una situació que, al nostre entendre, qüestiona profundament la qualitat democràtica i la seguretat jurídica dels ciutadans de tot l'estat.

El passat 16 d'octubre, la jutgessa de l'Audiència Nacional Carmen Lamela va decretar presó provisional per a Jordi Sánchez i Jordi Cuixart, presidents respectivament de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) i Òmnium Cultural, acusats d'un delictes de sedició, en relació amb les protestes que es van organitzar els dies 20 i 21 de setembre a Barcelona.

Amnistia Internacional, associació internacional de referència en l'àmbit de la defensa dels drets humans al món, va emetre amb aquest motiu un comunicat, tot just després de l'empresonament d'aquests dos activistes, considerant que la presó provisional constituïa una restricció excessiva del seu dret a la llibertat d'expressió i de reunió pacífica. En particular, el director d'Amnistia Internacional a Espanya, Esteban Beltrán, va demanar públicament a les autoritats que es retirassin els càrrecs de sedició presentats contra Jordi Sánchez i Jordi Cuixart i que posassin fi immediatament a la seva presó provisional.

Posteriorment, el 2 de novembre, la mateixa jutgessa va ordenar l'ingrés a presó pels presumptes delictes de rebel·lió, sedició i malversació de fons públics, del vicepresident de la Generalitat, Oriol Junqueras, i d'altres vuit consellers i conselleres.

Els arguments per decretar aquests empresonaments, i la forma com s'ha aplicat després l'article 155 de la Constitució —no l'existència d'aquest article, sinó la forma com s'ha aplicat— és considerada fraudulenta per nombrosos juristes arreu de l'estat, que apunten a una preocupant involució de la separació de poders a Espanya.

La situació repressiva sobre les institucions polítiques catalanes, les organitzacions de la societat civil i la població en general s'ha fet insostenible. Consideram que s'ha produït una vulneració dels drets a manifestació, lliure

expressió i, en general, de drets civils i democràtics que haurien d'estar normalitzats arreu del món i que, en cap cas, no són justificables en un estat democràtic de dret. Els polítics i líders civils han estat empresonats per les seves idees, per molt que les decisions judicials cerquin una justificació amb acusacions que no se sostenen.

Els aparells de l'estat, a dictat del govern, han entrat en una espiral que incrementa de manera alarmant la confusió de la separació dels poders executiu, legislatiu i judicial. L'ús partidista de les institucions judicials i la repressió dels drets i llibertats de representants civils i democràtics no són ja una amenaça, sinó una realitat. I si açò no havia quedat ja prou clar fins ara, ahir la Vicepresidenta del Govern espanyol, Soraya Sáenz de Santamaría, va reblar el clau: "*¿Quién ha hecho que, hoy por hoy, Esquerra Republicana de Catalunya y Junts per Catalunya y el resto de los independentistas, no tengan líderes porque están descabezados? Mariano Rajoy y el Popular*". Amb aquest llenguatge guillotinesc ho deixa ben clar: no són els jutges, els qui han decidit. És Mariano Rajoy i el Partido Popular.

És necessari recordar que el mateix dia que des del govern de la Generalitat es reiterava la porta oberta al diàleg en resposta al requeriment de la Moncloa, a l'altra banda es donaven passes fermes cap a la supressió de l'autonomia de Catalunya a través del 155, amb el missatge explícit que la decisió ja estava presa fos quina fos la resposta de la Generalitat.

Entenem que castigar judicialment a qui es manifesta pacíficament o a qui dona veu al poble és un excés intolerable en qualsevol societat democràtica. Consideram també que s'ha donat una vulneració flagrant dels principals fonaments d'un estat de dret, començant per l'ús injustificable i desproporcionat de la violència policial contra la població civil durant la jornada de l'1 d'octubre,

Sentim com un deure i una responsabilitat ètica la denúncia d'aquesta situació, i l'exigència de l'alliberament immediat dels presos polítics.

Per tot açò, el Grup MÉS PER MENORCA presentam una següent proposta d'acord pel seu debat i aprovació al Ple, que té tres punts:

1. El Ple del Consell Insular de Menorca mostra el seu rebuig i denuncia la situació de vulneració dels drets humans, civils i democràtics que pateix la població civil de Catalunya, i en especial els líders de les entitats sobiranistes i els representants del govern de la Generalitat.
2. El Ple reconeix el President, el Vicepresident i els consellers de la Generalitat, tant els que han estat empresonats com els que es troben a l'exili, com el legítim Govern de la Generalitat de Catalunya.
3. En conseqüència, el Ple demana l'alliberament immediat de tots els presos polítics catalans.

TORN DE RÈPLICA

Moltes gràcies als tres portaveus per les seves intervencions. Quant a la proposta de transacció que plantejava el grup de Podem, diu que no comparteixen la legitimitat de la declaració unilateral d'independència. Açò ho entenc, i de fet, a la nostra proposta la paraula independència no surt ni una sola vegada. No parlàvem de la independència, no parlàvem de la declaració unilateral, sinó d'allò que, com he exposat abans, consideram que són drets civils vulnerats. Per tant, és en aquest sentit que no acceptam la transacció.

En aquest debat ens trobam, com és evident —i no entraré en detall a respondre cadascun dels arguments, per no allargar excessivament el Ple— amb diverses maneres de veure, entendre i explicar la realitat. Amb el que sí estarem tots d'acord és que la realitat és una. El que canvia és la nostra mirada. La nostra voluntat de veure les coses d'una manera, o de la manera contrària.

Viktor Klemperer és un filòleg alemany, reconegut com el pensador que va teoritzar de quina manera la forma d'expressar-se i d'anomenar les coses reflecteix i a la vegada genera una determinada forma de pensament. Les seves tesis són de l'any 1947, però són plenament vigents avui: la construcció d'una manera de parlar i de designar la realitat, són un reflex d'allò que pensam i de com volem veure les coses.

Així idò, nosaltres vam veure dia 20 d'octubre dos activistes socials que es van posar al capdavant d'unes concentracions ciutadanes justament per prevenir i evitar qualsevol brot de violència i incivisme. Aquí, altres hi veuen una revolta sediciosa i una explosió de violència.

Allà on nosaltres dia 1 d'octubre vam veure un abús injustificat de la força policial contra ciutadans que volien votar i es manifestaven pacíficament, amb càrregues contra la població civil desarmada que no es veien des de fa molts anys, unes imatges que va veure tot el món, altres hi veuen policies que actuaven en defensa pròpia, o imatges manipulades o directament falses.

Allà on nosaltres hi veim la substitució de la política i el diàleg per la força i la repressió, i l'autojustificació en nom de l'estat de dret d'una repressió no vista en dècades, i la perversió de la Constitució, transmutada de norma general en una llei penal per castigar dissidents, altres hi veuen l'actuació normal i correcta dels poders de l'estat.

On nosaltres veim presos polítics i mig govern a l'exili, altres hi veuen una colla de delinqüents.

On nosaltres hi veim la banalitat del mal, que tan bé va descriure Hannah Arendt, altres hi veuen una actuació institucional, administrativa i judicial, impecable i correcta.

Diuen —i acabaré— que la història l'escriuen els vencedors. Jo crec que açò no és cert. La història recent sí que l'escriuen els qui tenen el poder de controlar el relat oficial dels fets, de crear un relat. Però a mitjà termini i a la llarga, la història acaba posant tothom al seu lloc.

Som conscients, i ja ho érem abans de presentar aquesta proposta, que aquesta votació la perdríem. Érem conscients que aquesta proposta era testimonial. És així: volíem simplement que servís de testimoni de la nostra posició, del nostre compromís amb la lluita pels drets civils, per la democràcia, per la llibertat d'expressió i pel dret a l'autodeterminació de tots els pobles. Dels llunyans, dels propers, i del nostre.